

ROMAN

DEVEKUŞU OTELI

ELİF İŞLEYEN

pörtakal

1. BÖLÜM

“Devekuşu Otelı’ne hoş geldiniz. Nasıl yardımcı olabilirim?”

Kan ter içinde kalan adam, valizleri sürükleyerek lobiye girdi. Resepsiyon bankosuna ulaştıktan sonra dirseğini masanın üzerine yerleştirerek bir süre soluklandı. Daha yola çıkarken hissettiği tatil pişmanlığı, klimasız lobide nüksetmişti ama bu pişmanlıktan karısı ve iki çocuğunun haberi yoktu. Bu sırrın ikimizin arasında kalmasını ister gibi beceriksizce gülümseyerek karısına ve çocuklarına döndü.

“Esra, kimliklerinizi verin.”

Çocukların kimlikleri, annenin cüzdanında arandı. Bulunamayınca evde unutuldu sanılıp küçük bir kaos yaşandı. Ebeveynler, çocukların kimliklerini alma hususunda birbirlerine uzun bir süre suç attılar. Olay takip edemediğim bir hızla, adamın gelirken yanlış yerden dönüp onları kötü yola sokmasına geldi. Bense güven teskin eden bir gülümsemeyle arbede halindeki aileyi izlemeyi sürdürdüm. Bu lobi kaç kere kimliğini unuttuğunu sanan dalgın tatilci gördü? İçindeki mayonun kaşıntısıyla kendini bir an önce odasına atmak isteyen kaç tatilci resepsiyon önünde mahcup oldu? Yine de bu mahcubiyeti deneyimleyen ilk insanlar olduklarını zannedip gereksiz bir gerginliğe sürüklendiler.

Kayıp kimlikler, daha önce on kere baktıkları küçük gözde çıkınca gürültülü arayış sona erdi. Adının Hamit olduğunu öğrendiğim aile babası mahcup bir ifadeyle kimlikleri uzattı.

“Kusura bakmayın.”

Ucuz olacağını öngörerek rezervasyonunu altı ay önceden yaptırdıkları tatillerine gelen ailenin giriş işlemlerini yapmaya başladım.

“Rüzgâr tribünleri yüzünden her yıl dokuz bin kuş ölüyormuş.”

Bu kısık sesli bilgi, tam da tahmin ettiğim gibi Hamit Bey’in sabırsız duvarına çarpıp parçalandı. O an sadece anahtarını almaya odaklanmıştı ve bunun dışındaki her türlü veri girişine kapalıydı. Bu nedenle yüzeysel bir gülümseme eşliğinde başını salladı.

“Bir hafta kalacağız.”

İnsanlar banka, kargo, resepsiyon gibi belirli bir süre beklemek zorunda oldukları yerlerde karşı tarafta biri olduğunu çoğu zaman unuttur. O sırada işlem yapan insanı görmedikleri için karşı tarafın da onları görmediğine dair talihsiz bir yanılığa kapılırlar. Bu nedenle giriş işlemleri yapılırken vakit öldürmeye çalışan insanların bir sürü utanç verici hadisesine tanık oldum. Sadece şunu söyleyebilirim, burun karıştırmak bunlardan en hafif olanı.

“Tabii. Hemen girişinizi yapalım.”

Hamit Bey ve ailesini, kendilerini eğlenmek zorunda hissederek geçirecekleri bu bir hafta için odalarına yönlendirdim. Sezon henüz başlamadığı için ortalık sakindi. Resepsiyon bankosunun üzerine, gelen müşterilerin kaliteli vakit geçirmesi için konumlandırılan ancak asla bu amaca hizmet etmeyen gazete ve dergilere yöneldim.

“Yılın ikinci Merkür retrosu bugün başlıyor! Uzmanlar, iletişimde yaşanabilecek aksaklıklar nedeniyle önümüzdeki günlerde kritik kararlar almamayı öneriyor.”

Güzel. En son ne zaman bir karar aldığımı hatırlamıyorum. Bu sorumluluktan istikrarlı bir şekilde kaçıyorum. *“Bilmem kaç lira farkla siparişinizi büyük boy ister misiniz?”* sorusuyla karşılaşmamak için her seferinde en büyük menüyü alırım hamburgercilerde. Bu uğurda alacağım ekstra kalorileri dert etmem. Bel bölgemde etlenmeye başlayan simit, acil cevap bekleyen bezgin suratlı çalışanı görmekten daha az korkutucudur. Bu endişeli manşetin muhatabı olmadığım için rahatladım. Hatta el yordamıyla bulduğum doğrular, retro baha-

nesiyle iki isimli bir astrolog tarafından tasdiklendiği için gizli bir haz duydum.

“İpek! Bahçe tarafında destek lazım!”

Çalışan sayısının ortalama bir geniş aileyle denk olduğu Devekuşu Oteli’nde zaman zaman diğer işlere de koşturmak gerekiyordu. Bu nedenle resepsiyonist olarak başladığım otel macerasında garsonluğu, oda servisini ve temizliği de öğrenmiştim. Gelen giden var mı diye giriş kapısına göz atıp ayaklandım.

“Geliyorum!”

Seyfi Bey’e kalırsa, yirmi beş odalı küçük konaklama yerimiz saklı bir cennetti. Ama epey saklı. O kadar nizami bir şekilde saklanmış ki, oteli keşfetmenin tek yolu Fethiye’ye giden ana yolda ilerlerken tam Devekuşu Oteli’nin önünde lastiğimizin patlaması.

Havuz başındaki masaya servis yapmak için önlüğümü hızla takıp not defterimi aldım. Beş kişilik bir arkadaş grubunun güler yüzlü temsilcisi beni karşıladı. Daha sonra bana fırsat bırakmadan arkadaşlarına döndü.

“Kızlar ne yiyoruz?”

Bu soruyla birlikte masada büyük bir dalgalanma yaşandı. Öğle yemeği vaktinde yemek salonuna gelen, bununla da yetinmeyip masaya garson çağırın kendini bilmez ekip, bu soruyu beklemiyormuş gibi panik oldu. Yemek kavramıyla ilk defa yüzleşmiş gibi şaşkınlardı. İşler bu aşamaya gelmeden önce bunları düşünmeliydiniz.

Elebaşlarını gözüme kestirip karar verdikleri zaman gelebileceğimi söyledim. Buna da müsaade etmediler. Tüm bu sürece ortak olmamı istiyorlardı. Yemek seçmek bir arkadaş grubunun en savunmasız anıdır. Bu mahrem anlarına dahil olmak istemedim. Henüz buna izin veren paylaşımlarda bulunmamıştık.

“Demet, sen dün bir şey yemiştin Yağmurlara gittiğimizde, neydi o?”

Bahsi geçen güne dair öne çıkan detayları hızla özet geçtiler. Yağmur’un yeni aldığı çantasını göstermek istememesi konusunda

ben de onlara hak verdim. Köpeği Tarçın'ı kaybettiklerini sandıkları sahnede gözlerim doldu. Ama hâlâ almam gereken bir sipariş vardı.

“Kuşkonmazı diyorsun. Yok ya beğenmemiştim onu.”

Demet'ten gelen ret sonrası gözler bana döndü.

“Nesi güzel buranın? Tavsiye edebileceğiniz bir şey var mı?”

Konu birden benim yemeklerle deneyimlerime gelince afalladım. Ben genelde öğle yemeklerimi, hayvanat bahçesinin önündeki çimlere oturup soğuk sandviç yiyerek geçirirdim. Kulübede işi olmadığı günlerde Şahin de bana eşlik ederdi. Olsa da ederdi. Şahin zamanının çok azını güvenlik kulübesinde geçirirdi.

“Bilmem. Hepsi güzeldir.”

“O zaman biz biraz daha düşünelim.”

“Peki. Ne zaman isterseniz.”

Not defterini önlüğümün cebine koyup büfeye gittim. Henüz yaz sezonu başlamadığı için restoranda tek tük misafir vardı. Gerçi sezon başladığında da kapı baca kıran bir kalabalığa erişmiyorduk. Sadece şu anki halinden daha az acınası duruyordu.

Ben büfenin yanında, bahçedeki masalara göz gezdirirken mutfak kapısı açıldı. Her zamanki çatık kaşları ve manasızca terleyen yüzüyle Âdem abi çıktı. Agresif hareketlerle önlüğünün cebindeki paketten bir sigara çıkarıp yaktı.

“Sıcaktan piştim içeride.”

Başımı hafifçe sallayarak onayladım. Bana bakmadığı için bu mütevazı katkımın hiçbir etkisi olmadı. Zaten Âdem abi de benim onayma ihtiyaç duymadığı için bu durum bir sorun yaratmadı. Önlüğünün sararmış koluyla alnındaki terleri sildi.

“Akşama ne yapayım?”

“Balık olabilir.”

Sigarasından derin bir nefes alıp kısık gözlerle havuza baktı.

“Buzluktaki tavuklar bozulmadan tavuk yapayım en iyisi.”

Verimli geçen bu diyalogdan sonra önüme döndüm. Mutfaktaki öğün yetiştirme savaşına verdiği sigara molasının sonuna gelmiştik. Terli ve soğan kokulu cephesine dönmek üzere hareketlendi.

“Sen de durma burada, siparişleri al.”

“Karar veremediler daha.”

Sigarasından son bir nefes alıp izmariti yere attı. Başını kınayıcı bir şekilde sağa sola salladı.

“Zıkkım yesinler.”

Kafası karışık arkadaş grubunun nihai kararını beklerken resepsiyon zili çaldı. Önlüğümü büfeye bırakıp lobiye geçtim. Lobinin önünde sabırsız bir adam, uzun zamandır beklediğini belli eden tüm bedensel sinyalleri veriyordu. Elleriyle masanın üzerine ritmik bir şekilde vurup bacağına salladı. Alt tarafı iki dakika gecikmiştim. Kızgın kumlardan serin sulara iki dakika geç atlayabilirdi.

Gerçi saçları özenle geriye taranmış, ütülü gömleğinin kollarını kıvrımış bu sabırsız adamın tatile gelmiş gibi bir hali yoktu. Prosedürü bir an önce atlatmak ister gibi uzattığı kimliğine kısa bir bakış attım. Civan Perçem.

“Kaç gün kalacaksınız Civan Bey?”

“Belli değil.”

“Peki, ödemeyi nasıl yapalım?”

“Nakit ödeyeceğim. Eksik olursa çıkışta tamamlarım.”

Yanıtımı beklemeden cebinden çıkardığı 100'lükleri masaya bıraktı. Ben de elime verdiği belli belirsiz bilgilerle giriş işlemlerini yapmaya başladım.

“*Bu sabah Köyceğiz’de orman yangını çıkmış. Arazinin üçte biri yanmış.*”

Mavi gözlerini üzerime dikip hiçbir şey demeden anahtarını aldı. Dinlemediğini belli etmemek için gülümseyerek kafa sallama nezaketini bile göstermemişti. Merdivene doğru hızla ilerleyen sırtına gözlerimi devirerek baktım. Resepsiyon bankosunun arkasında geçen altı yılın sonunda böyle şeylere alışmış olmam gerekiyordu.

Bu nedenle sakın bir şekilde önümdeki broşürleri incelemeye devam ettim.

“Merhaba.”

Gelen sesle beraber kafamı okuduğum şeyden kaldırdım. Uzun boylu, kumral bir genç adam masaya yaklaşıp kamp çantasını yere koydu. Elindeki kaskı masanın üzerine bıraktıktan sonra dağılan saçlarını gelişi güzel düzeltti.

“Hoş geldiniz, kimliğinizi alayım.”

İyi zamanlarımızda yılda 7500 kişi ağırlıyoruz. 7500 farklı insan. Bir müddet sonra yüzler ve sesler birbirinin aynısı gibi gelmeye başlıyor. Kapıdan giren her güzel insana tepki vermenin sürdürülebilir bir tarafı yok. Bu nedenle, normal zamanda dikkatimi çekecek kampçı misafiri mekanik hareketlerle karşılayıp giriş işlemlerini yapmaya başladım.

“Dünya’daki yaban hayatı popülasyonu elli yılda üçte ikiden fazla azalmış.”

“Vay be. 2006’da %40 civarıydı.”

Karşıdan gelen sesle birlikte panikle kafamı kaldırdım. Cevap almamaya o kadar alışmıştım ki, bir an bunun zihnimden gelen bir ses olup olmadığını düşündüm. Kendime kurduğum gerçeklik darbe almış gibiydi. Yıllardır kusursuzca çalıştığı için herhangi bir koruma mekanizması geliştirmemişim. Bu şaşkınlığı daha fazla fark etmesini istemediğim için hemen lafa girdim.

“Ben... Özür dilerim. Dinlemediğinizi sanıyordum.”

Adının Mete olduğunu öğrendiğim adam kimliğini cüzdanına koyarken gülümsedi.

“Neden dinlemeyeyim?”

Hızla toparlanıp bilgisayara döndüm. Böyle sevecen bir reaksiyona ayırabileceğim şaşkınlık süresinin sonuna gelmiştim.

“Ne kadar kalacaksınız?”

Elleriyle masanın üzerinde birkaç kere ritim tutup düşündü. Derin bir nefesle düşünme seansını noktaladıktan sonra tekrar bana döndü.

“Aslında bilmiyorum. Hemen şu karşıdaki kamp yerinde kalıyordum ama yangın çıkınca toparlanıp buraya geldim. Birkaç güne dönerim herhalde.”

Şaşkınlıkla kafamı kaldırdım.

“Köyceğiz’deki mi?”

Başını üzüntüyle aşağı yukarı salladı. Komşu eve hırsız girdiğini öğrendikten sonra “bu sokakta yaşanmaz artık” hayal kırıklığıyla evine dönen mahalleli gibi mahzundu.

“Evet.”

“Çok geçmiş olsun. Bir ihtiyacınız olursa temin etmeye çalışırız.”

“Teşekkür ederim, şimdilik yok. Biraz kafamı dinlerim demiştim ama buraya kısmetmiş.”

Kalan bilgilerini girdikten sonra gülümseyerek anahtarını uzattım.

“Memnun kalmanız için elimizden geleni yapacağız. Burası bulabileceğiniz en sakın oteldir.”

“Teşekkürler.”

“İyi tatiller.”

Çok sıkılmakla başa çıkma yöntemi herkes için özeldir. Bu mahrem alanıma olan müdahale bir an gerçekliği sorgulatsa da paspas yaparak önümden geçen Sevgi abla her şeyi yerli yerine koydu. Aşına olduğu görüntüler insanın ayağını yere bastırıyor.

Sevgi abla ilerleyen yaşı nedeniyle paspası yüzde yüz verimle çekemiyordu. Görünürde başka bir müşteri olmadığı için bankonun arkasından çıkıp Sevgi ablanın yanına gittim.

“Yardım lazım mı?”

“Yok kızım, sağ olasin. Bir tek burası kaldı zaten.”

Yine de elinden paspası alarak lobinin kalan kısmını sildim.

“Şahin’e söylersin. Buraya ayaklarıyla basmasın.”

“Söylerim abla.”

Sevgi abla, bu gurbet ellerde bana göz kulak olması için annem tarafından görevlendirilmiş yirmi senelik komşumuzdu. Sanıyorum ki bu görev, hayatı boyunca Sevgi ablaya verilmiş en kolay görevdi. Altı yıldır bu bankonun arkasında duruyordum işte. İstese de beni kaybedemezdi. Otelin dilsiz demirbaşığıydım. Şimdi gidip üç yıl sonra dönse ben yine bu bankonun arkasında duruyor olurum. Sürekli değişen ve genişleyen evrende, sabitliğinden sual olunmayan tek varlıktım.

Yine de otelde iş bulmama yardım ettiği için Sevgi ablaya büyük bir minnet duyuyordum. O da beni kızı bilerek her türlü derdime yardımcı oldu. Atmosferin dayattığı gurbet duygusallığına hemen teslim olarak birbirimize kenetlenmiştik. Buna ikimizin de ihtiyacı varmış, ses etmedim.

“Bu yaz gidiyor musun İstanbul’a?”

“Bilmiyorum, daha konuşmadım Seyfi Bey’le.”

Otelden izin alıp eve gitmem olağan düzende çok nadir rastlanan bir durumdu. Otelin bütün personelleri, büyük bir özveriyle çalışarak sezonu zor çıkarıyorduk. Bu denklemden bir kişinin eksilmesi, tüm düzenin çökmesine neden olurdu. Ayrıca çalışanların çoğu zaten Köyceğiz’de yaşadığı için yıllık izin konusu pek gündeme gelmezdi. Normal insanların normal işlerinden izin alıp tatile geldikleri yerde çalışıyorduk, Seyfi Bey’in tatile ihtiyacımız olmadığı konusundaki tavrı çok netti. Böyle bir durumda izin konusunu açmak, çıkıntılık

yapmak olacaktı. Ve hayatım bir yönetim biçimi olsa, anayasasının ilk maddesi “asla çıkıntılık yapma” olur.

Yine de Sevgi abla, annemi yalnız bırakmamam için her yıl bu zamanlar beni manipüle etmeye çalışırdı. Telefon konuşmalarımız sırasında annem de, yıllardır burada bir başına çalışan Sevgi ablayı yalnız bırakmamamı telkin ederdi. Orta yaşlı geçmiş ev hanımlarının, asla yalnız kalmamak üzerine yürüttüğü çok gizli bir dayanışma ağı vardı. Illuminati’den hallice olan bu örgütte, birinin yalnız kaldığını tespit ettikleri anda hemen devreye girerek gerekli müdahaleleri yapıyorlardı. Sürekli devridaim eden sonsuz bir anaçlık döngüsünün içindeydim.

“Kızım gidip konuşsana. Neden çekiniyorsun? Seyfi Bey seni çok sever.”

Seyfi Bey’le ayda birkaç kere karşılaştığımız, bunlar da Seyfi Bey ofise giderken lobiden geçtiği zamanlar olduğu için bu konuda bir fikrim yoktu. Ama altı yıldır burada çalışıyordum. Bu süre zarfında birçok sezonluk çalışan gelip geçmişti ama ben hep buradaydım. Bu yüzden Sevgi abla tarafından ortaya atılan bu iddiaya inanmak istedim.

“Öyle mi diyorsun?”

“Tabii kızım. Kızı gibi sever seni.”

“Şimdi biraz işim var. Sen resepsiyona dön, sonra konuşuruz Pelin.”

“İpek.”

“Ha, İpek. Sonra konuşuruz. Ben sana haber veririm.”

“Peki Seyfi Bey.”

Seyfi Bey bu beyanının konuşmayı bitirmek için yeterli olduğuna inanarak bilgisayarına döndü. Bu, Seyfi Bey’le bu yılki üçüncü temasımdı. Sürekli İstanbul’a gidip gelen otel yöneticimizin buradaki zamanları da mütemadiyen ofisinde geçtiği için çok az denk geliyorduk. Masasının önünde daha fazla dikilmenin tuhaf kaçacağını düşünerek odasından çıktım.

Orada Sevgi ablanın gazına geldim. Dayanaksız cümlelerine kanıp sonunu düşünmeden aksiyon aldım. Konuya annemden girip gardımı indirmemi sağlamış, sonra Seyfi Bey’e dair asılsız bir iddia ortaya atarak beni gafil avlamıştı. Seyfi Bey için otelin işleyişi her şeyden önemliydi. Gerek olmadığı müddetçe de çalışanlarla iletişime girmezdi. Bunu bir vakit kaybı olarak görüyordu. Bıkkınlıkla lobiye döndüğümde yerimde Şahin oturuyordu.

“Ne işin var burada?”

“Resepsiyonu bırakıp gitmişsin. Gelip arkanı kollayayım dedim. Bir de bugünün gazetelerini getirdim sana.”

“Ayaklarınla basmasaydın, Sevgi abla yeni sildi oraları.”

Lobiden bahçeye uzanan ayak izleri bu ikaz için çok geç olduğunu gösteriyordu. Yerimden kalkmayı reddedince koluna hafifçe vurdum.

“Kalkıp yerine gitsene sen. Girişte bir olay olur belki.”

Şahin bu olasılığın Köyceğiz’deki karşılığını düşününce omuz silkti. İşe girdiğinden beri ön bahçe girişindeki kulübesinde sürülmüş olduğunu düşünüyordu.

“E, var mı gelen giden?”

“Şahin otel burası. Sürekli birileri gelip gidiyor.”

Bu sefer de istediği aksiyonu ona veremediğim için tadı kaçtı. Şahin, güvenlik kulübesinde tek başına beklerken bizim burada çok eğlendiğimizi düşünerek orada geçen saatlerini kendine zehir ediyordu. Bu yüzden her boş vaktinde soluğu resepsiyonda alırdı. Ne yazık ki ona parmak arası terliğiyle sahildeki kumu lobiye getiren savruk müşteri haricinde verebileceğim hiçbir veri yoktu.

“Seyfi Bey ne dedi izin işine?”

Konu birden Seyfi Bey’e gelince umursamazca omuz silktim.

“Ne diyecek, ‘Ben seni bulurum,’ deyip gönderdi. Artık ne zaman müsait olursa.”

Şahin birden ciddileşerek döner sandalyesini bana çevirdi.

“Sen hiç merak etme. Ben Seyfi Bey’le bu konuyu görüşürüm. Geçen hafta bir mail atmıştım. Saç kremlerini odalara ikişer ikişer koyuyoruz. Kim her gün iki kere duş alıyor? Bir tane koysak yeter. Zaten birini kullanıp diğerini yanlarına alıyorlar. Bunu yazdım. Görmedi herhalde. Birkaç kere de aradım. Döndüğü zaman senin işi de hallederim.”

Şahin’i Seyfi Bey’in sağ kolu olmadığına ikna etmeye takatim yoktu. Bu yüzden teşekkür edip minnetle başımı salladım. Şahin’in otel hakkındaki şikâyetleri bunlarla sınırlı değildi. Teşekkür ederek bunları anlatması için onu istemeden cesaretlendirmiş oldum. Uzun ve yorucu konuşmasına başlamak üzereydi ki kapıdan giren tanıdık bir isim beni bu konuşmayı dinlemekten kurtardı.

“Cevdet Bey! Hoş geldiniz.”

Cevdet Bey, aşına olduğum sırtışıyla kendini lobiye attı. Onun girişi Şahin’in de dikkatini dağıtmayı başarmıştı. Hemen elindeki küçük siyah valizi alıp her zamanki odasına çıkardı.

“Bu yıl erkencisiniz.”

“Hoş bulduk İpek. Tatili biraz öne çektim bu yıl.”

Değişen bir şeyler var mı diye bakışlarını hızla lobide gezdirdi. Her şeyin aynı olduğunu görünce tekrar bana döndü. Cevdet Bey de aynıydı. Dalgalı siyah saçlarının uzunluğu bile değişmemişti. Yüzünün yarısını kaplayan sakalları ve salaş gömleğiyle her zamanki Cevdet Bey’di.

“Nasıl gidiyor roman?”

Cevdet Bey bu soruya hazırlıklıydı. Çalışıldığını tahmin ettiğim cümlelerle gidişatı kısaca özetledi.

“Yarıladım sayılır. İlk bölümlerde birkaç değişiklik yaptım ama bu hali çok daha iyi oldu. Bu yaz kesin bitiriyorum.”

Artık ezberlediğim kimlik bilgileriyle Cevdet Bey’in girişini yaptım. Burada çalışmaya başladığımdan beri Cevdet Bey her yaz kafasını dinlemek ve yazmakta olduğu kitabı bitirmek için buraya geliyordu. Günahını almış olmayayım ama Dostoyevski’nin *Karamazov*

Kardeşler'e bu kadar zaman ayırdığını sanmıyorum. Modern çağın yeni klasiği Cevdet Bey'in ellerinin arasında duruyor olmalıydı.

İlham gelmesi için haritada gösteremeyeceği, bir internet sitesi bile olmayan bu oteli seçmesi de inanılmazdı. Turizmin kalbi olan şehirde bu oteli diğerlerinden ayıran tek özellik, arka bahçesindeki küçük hayvanat bahçesiydi. Otele adını da veren devekuşları otelin itibarını sırtlanmanın ağırlığıyla erken yaşta çökmüşlerdi. Yaşlıları Afrika bozkırlarında gönüllerince koşup eğlenirken bizimkiler kahvaltudan kalan peynirli gözlemeleri yiyip kedilerle ahbaplık ediyordu. Türlerinin gerektirdiği karakteristik davranışlardan bihaberlerdi. Şüphesiz, hayatın adaletsizliğini en acımasız şekilde deneyimleyen canlılardı.

Şahin, Cevdet Bey'in yerleşmesine yardım edip tekrar resepsiyona döndü. Seyfi Bey'e ulaştırmak istediği fikirlerini dinlemem konusunda kararlıydı. Yanıma bir sandalye çektiğinde bilgisayara bakmayı sürdürdüm. Çıkış yapması gereken odaları kontrol ediyordum. 21 numarada kalan Ali Koçer'in çıkış yapması gerekiyordu. Resepsiyon telefonundan 21 numarayı birkaç kere aradım. Açan yoktu.

"Şahin, buradaysan birkaç dakika resepsiyona baksana. Ali Bey'in bu sabah çıkması gerekiyordu. Bir bakayım."

Şahin güven verici bir şekilde eliyle göğsüne vurup sandalyeme oturdu. Bir başına geleni geçeni izlediği güvenlik kulübesinden sonra hareketli resepsiyon bankosu onun için cennet gibiydi.

"Sen rahatına bak. Ben buradayım."

Merdivenleri hızla çıkıp 21 numaranın önüne geldim.

"Ali Bey."

Kapıyı birkaç kez tıklattım. İçeriden ses gelmedi.

"Ali Bey, içeride misiniz?"

Alacaklı gibi kapısına dayandığım için zaten biraz mahcuptum. Bu nedenle yumuşak bir tonda tekrar seslendim. Bu seslenme daha çok, "eğer uygunsuz bir durumdaysanız üzerinize bir şeyler geçirmek için son şansınız" seslenmesiydi. Kapının kolunda "Rahatsız etmeyin"

kartı da yoktu. Bunun verdiği güvenle bir kez daha kapıyı çalıp içeri girdim.

“Ali Bey bu sabah çıktı...”

Odanın içine yalnızca birkaç adım atabildim. Ali Koçer, kanlar içinde yerde yatıyordu.

2. BÖLÜM

Kısa bir an zamanı, mekânı, içinde bulunduğum durumu unuttum. Yerde kimin yattığı bilgisi aklımdan çıktı. Her şey saniyeler içinde aklımdan silinmişti. Sadece tüm odayı dolduran nabzımı duyabiliyordum. Gördüğüm manzarayı daha önce deneyimlediğim hiçbir şeyle eşleştiremediğim için tepki veremiyordum.

Kendi nabzımı dinleyerek geçen birkaç dakikadan sonra hissettiğim ilk şey sırtıma değen sert cisim oldu. Bu temas, aynı zamanda şoktan çıkmama yarayan bir tokat görevi gördü. Her şey bir anda zihnime hücum etmeye başladı. Olayın idrakine varmamla birlikte odanın orta yerine kustum.

“Allah kahretsin!”

Bu nefret dolu fısıltı bana ait değildi. Ali Koçer’e de ait değildi. Odadaki üçüncü kişinin korkusuyla yavaşça arkama döndüm. Ama sırtıma değen sert cisim beni durdurdu. İşler giderek daha korkutucu olmaya başlamıştı.

“Ne yapıyorsun?”

“Ne bileyim...”

“İndir ellerini, saçmalama.”

Gayriihtiyari kalkan ellerimi yavaşça indirdim. Ağır hareketlerle arkama döndüğümde karşımda bir çift mavi göz vardı.

“Civan Perçem.”

“Geç şuraya.”

Neler oluyordu burada? Burada olmak istemiyordum. Burada olmamalıydım. Midem bulanıyordu. Rahatsız etmeyin kartını assaydı bunlar yaşanmazdı. Rahatsız etmeyin kartı varken içeri girilmez. Bu benim suçum değil.

“Ne yaptım ben? Siz... Ne yaptınız siz... Be-benim burada olmamam lazım. Gideyim...”

Civan Perçem sabırsızca göz devirdi.

“Salak mısınız? Adamın öldüğünü gördün.”

Demek öldü. Elimi dehşetle ağzıma götürdüm. Kalp masajı yapsak geri gelirdi belki. Yarasına baskı falan yapsaydık. Ölüm döşeğindeki birini geri getirmek için başka ne yapılır bilmiyordum. Seyfi Bey hepimize ilk yardım dersi aldırarak istediğinde gerek olmadığını düşünerek reddetmiştim. Bir otel odasında ansızın cinayete tanık olabileceğimizi öngörmüş olacak. Akıllı adam.

Ali Koçer’in gitmek üzere toparlanan valizi yatağın üzerinde duruyordu. Halının üzerinde küçük bir kan birikintisi oluşmaya başlamıştı. Ayağımın dibindeki kusmukla birleşerek her şeyi mümkün olan en kötü hale getirdi.

Derin bir nefes aldım. Buradan çıkmam gerekiyordu. Başım derde girmeden buradan çıkmalıydım. Burada kaldığım süre boyunca gerçekleşmesi muhtemel her senaryoda başım derde giriyordu. Üstelik bunlar, hayatta kaldığım senaryolar için geçerliydi. Birkaç derin nefes daha aldım. Kendini kaybetmenin zamanı değildi. Makul olmalıydım. Civan Perçem tepkisizliğim karşısında silahıyla beni dürtüp konuşmaya başladı.

“Şöyle yapacağız...”

Yapacağız mı? Ben hiçbir şey yapmak istemiyordum. Buradan gitmek ve tüm bunları unutmaya çalışarak geçireceğim sıradan ve normal hayatıma dönmek istiyordum. Yalvarır gibi Civan Perçem’e döndüm. Yumuşatmanın âlemi yok, bir katille karşı karşıya kalan herkes gibi Civan Perçem’e su götürmez şekilde yalvardım.

“Yemin ederim hiçbir şey görmedim. Lütfen... Lütfen...”

Civan Perçem ellerini sakalları üzerinde hızla gezdirdikten sonra başını olumsuz anlamda salladı. Yerinde duramadığı gözlerinden belli oluyordu. Odanın içindeki kısa turları, Seyfi Bey’in kapının ardından kulağımıza kesik kesik ulaşan sesiyle kesildi.

“Allah kahretsin! Allah kahretsin!”

Ayağının dibine kustuğumda da aynı tepkiyi vermişti. Beddua repertuarı çok geniş olmayan bir katildi. Bir otel odasında cinayet işlediğine göre hayal gücü olarak da umut vadetmiyordu. Nereden bakarsan bak hatalarla dolu bir cinayetti bu. Kötü ve özensiz.

Civan Perçem, silahı kafama sertçe basturarak daha fazla sabrı kalmadığını net bir biçimde ortaya koydu. Bu, hissiyatı hakkında akıllarda soru işareti bırakmayacak kadar sert bir hareketti. Olduğum yerde kalarak gözlerimi kapattım.

“Şöyle yapıyoruz resepsiyonist kız. Kaçmama yardım edeceksin.”

Gözlerimi panikle açıp Civan Perçem’e döndüm. “Ben yapamam. Gerçekten yapamam. Ne olur izin verin gideyim.”

Seyfi Bey’in yaklaşan sesi Civan Perçem’in sabrını daha da taşırdı. Silahın emniyetini açtıktan sonra kafama daha sert bastırdı.

“Yakalanmamamı sağlayacaksın. Eğer yakalanacaksam kaç kişiyi öldürdüğüm fark etmez. Hemen burada çekerim tetiği.”

Buna kabil olduğunu kanıtlamak ister gibi silahı alınma iyice bastırdı.

“Anladın mı?”

Bembeyaz bir suratla yüzüne bakmayı sürdürdüğüm için anlayıp anlamadığımı teyit etti. Yapabileceklerim konusunda bu kadar kötümserken nasıl bu kadar devasa bir istekte bulunabilirdi? Aklıma gelen dâhiyane fikirle arkamı döndüm.

Deli taklidi yapacaktım. Akli melekeleri yerinde olmayan birinden kimse yardım isteyemezdi. Ama hayatımda çok fazla deli görmüşlü-

ğüm yoktu. Doğaçlamam gerekiyordu. Hafifçe boğazımı temizledim. Civan Perçem'e dönüp anlamdan yoksun bakışlarımı üzerine diktim.

"Anladın mı dedim!"

Gözlerimi çok hızlı kırıştırarak anlamsız sesler çıkarmaya başladım. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"İııı-ıııııı... Ağ ağ ağ ağaa..."

Deliden ziyade ansızın inme inmiş biri gibiydim. Ne yapacağımı bilemeyip titremeye başladım. Tüm vücudumu var gücümle titretirken kontrolümü çoktan kaybetmiştim.

Civan Perçem, sinirlenmekle şok olmak arasında bir ifadeyle kaşlarını çattı. Bu noktaya kadar korumak zorunda hissettiği sert katil bakışı, yerini acıma dolu bir ifadeye bırakmıştı.

"Ne yapıyorsun?"

Beklemediğim bu reaksiyon karşısında daha da panik oldum. Anlamsız seslerden de feragat ederek tamamen dilsiz taklidi yapmaya başladım. Beynimle hareketlerim arasındaki koordinasyonu kaybetmiştim. Kendimi yere atarak bir müddet tepindim. Son birkaç dakikadır her şey bilincim dışında gerçekleşiyordu. Vahşi doğada canını kurtarmak isteyen bir geyiğin son ve acıklı çırpınışlarıydı bunlar.

Civan Perçem bu utanç verici tiyatroyu yarıda kesip silahla kafama vurdu.

"Kes şunu."

Umutsuzlukla ayağa kalktım.

"Bana bak, sabrım taşıyor. Yardım edecek misin söyle!"

Bir yerde yatan Ali Koçer'e, bir de Civan Perçem'e baktım. Gözüm seğiriyordu. Derin bir nefes aldım.

"Ben..."

Gürültünün kaynağını arayan Seyfi Bey'in ayak sesleri yaklaşıyordu. Önce koridorun başındaki 18 numaranın kapısı açıldı. Birkaç ayak sesi daha. Sonra 19 numaranın kapısını çaldı. Tekrar ayak sesi.

“Cevap ver!”

Civan Perçem, kükremesine eş zamanlı olarak silahını kafama iyice bastırdı. Hemen arkasından, horozun kaldırılma sesi geldi.

“Peki, bunu sen istedin.”

“Tamam! Tamam, sana yardım edeceğim.”